

mening, hvis der forud er gået en decentralisering af egnede kræfter til selve byggeopgavernes løsning.

Men vilkårene for at bygge en praxis op ude i landet er langt fra gunstige, og i mangfoldige tilfælde har gode arkitekter måtte basere deres tilværelse på det beskedne grundlag, som lå i en fast konsulentvirksomhed, el. lign. for private, kommunale eller statslige institutioner. Når kommissionen i sin betænkning går ind for en koncentration af en lang række af disse funktioner, der forudsættes underlagt et begrænset antal regulære embedsstillinger, ønsker foreningen i og for sig ikke at drage den administrative hensigtsmæssighed ved en sådan foranstaltning i tvivl, men blot at pege på, at man derigennem kan komme til at hæmme mulighederne for en ønskelig spredning af kvalificerede, privatpraktiserende arkitekter. Hvis man ønsker, at byggeriets standard skal hæves, kan kommissionens forslag på dette punkt være betænkeligt, hvis det ikke modsvares af en klar bestræbelse for at fordele selve de byggeopgaver, der knytter sig til konsulenternes fagområde, på dygtige arkitekter med privat praxis.

Som allerede nævnt underkender vi ikke den betydning, som lovgivning og administration indirekte har for det gode byggeris trivsel. Og vi vil gerne se kommissionens forslag til placering af arkitekterne på en central plads i det administrative apparat, som en betydningsfuld konsekvens af de seneste års udvikling henimod en moderne bygge Lovgivning og byggeadministration. Det karakteristiske for denne udvikling er jo, at man i stigende grad erkender den simple kontrols og de negative indgrebs utilstrækkelighed og i stedet søger at opbygge en aktiv indsats, baseret på byplanmæssige ideer. Administrationen bliver derved en positiv formidler med et direkte ansvar for en koordinering af byggeriet efter større linier.

En klarere forståelse af vore bysamfunds problemer har således placeret den tekniske og kunstneriske sagkundskab i administrationen i en nødvendig vekselvirkning med de individuelt arbejdende, private arkitekter. Denne nye indstilling kræver følgelig en række højt kvalificerede arkitekter, som på samfundets vegne kan formidle de almene synspunkter over for byggeriet. Man kan betragte denne udvikling som en yderligere specialisering af arkitekt erhvervet — og arkitektstanden er indstillet på at støtte og fremme denne udvikling, som formentlig til sin tid også må få udtryk i uddannelsen.

Vi har med disse betragtninger gerne villet placere kommissionens forslag i en videre sammenhæng, der for os er afgørende ved den endelige vurdering af sagens detaljer, som vi i det følgende knytter nogle betragtninger til.

Bemærkninger til arbejdsområdets afgrænsning og inddeling.

Amtsarkitekterne vil i henhold til kommissionens forslag få et meget vidtspændende arbejdsfelt. Betænkningen indeholder en udførlig redegørelse for de forskellige områder, som foreslås underlagt amtsarkitekterne, med en angivelse af den eksisterende eller eventuel kommende lovhjemmel. Forvaltningskommissionens fremstilling af de forskellige arbejdsområder følger ganske naturligt den nuværende — måske ofte noget vilkårlige administrative fordeling af funktionerne og en klarere fagligt begrundet afgrænsning af opgaverne er derfor ikke helt upåkrævet, hvis man skal vurdere dem rigtigt.

Vi mener, at der er et klart behov for amtsarkitekter til varetagelsen af områder, som groft kan angives således:

- A: Opgaver i forbindelse med en decentralisering af de funktioner, der påhviler staten i henhold til lovgivningen.
- B: Opgaver, der forudsætter en mere aktiv medvirken og et oplysningsarbejde over for forhold i lokalområder.